Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администраціи вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францишканьска ч. 10, дверѣ 10

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи непечатанѝ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостахъ на провинціи:
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року 60 к
мѣсячно . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рокъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поединоке число 3 кр

Ч. 192. | Нинѣ: Завтра: | гр. | Пімена пр. Мойсея | рим. | Рож. п. Д. Ґорґонія | Четверъ 27 серпня (8 вересня) 1892. | Всходъ сонця 5 г. 29 м. заходъ 6 г. 25 м. Баром. 764 терм. + 25 8 + 13 0° | Рокъ II.

Веселѝ вѣсти.

Коли мы оногды на поступоване „Дѣла“ въ справахъ краєвыхъ сказали, що оно своими неумѣстными а на всякій способъ не політичными, бо вказуючими нетерпеливôсть и незрѣлôсть політичну, артикулами може бôльше зашкодити справѣ, котрои хоче боронити, якъ єй помогти, то кождый здаєсь признавъ намъ въ тôмъ рацію. Гляди конця! — повинно бути засадою кождого, хто бере ся вести політику а тои засады повинно було придержувати ся и „Дѣло“. Дивно стало ся, що мы вже въ такъ короткôмъ часѣ можемо нинѣ вказати на той конець и дати тымъ найлѣпшій доказъ, якъ нерозважна була та нетерпеливôсть, якою руководило ся „Дѣло“ и деякѝ рускѝ круги. Якъ разъ въ ту пору, коли „Дѣло“ уважало за потрѣбне розпочати свою неполітичну політику и коли руска депутація, очевидно такожь зъ нетерпеливости — уважала потрѣбнымъ ажь передъ Є. Ексц. п. Намѣстникомъ выводити свои жалѣ, пішли справы своимъ ходомъ а остаточный конець такій, що не лишь само „Дѣло“ але й всѣ Русины не можуть укрыти своєи радости зъ него.

Ото насампередъ наспѣла вѣсть, що Є. Величество Цѣсарь призволивъ установити другу звычайну катедру історіѣ при львôвскôмъ университетѣ, а професоръ, котрый займе ту катедру, має выкладати въ рускôмъ языцѣ и увзглядняти особливо історію всхôдной Европы. Мы повторимо тутъ за „Дѣломъ“: „Сю вѣсть прийме безъ сумнѣву вся Русь зъ повнымъ одушевленемъ яко явный доказъ печаливости Монарха о духовый розвôй руского народу“. Яке значѣнє буде мати та катедра для Русинôвъ, не потребуємо доказувати, бо се кождый зрозумѣє. Але спытаємось теперь: чи розумна и розважна була та політика нетерпеливости, якои вхопилось було „Дѣло“?

Другій найновѣйшій фактъ слѣдуючій: Найвысшимъ розпорядженемъ зъ дня 4 вересня с. р. має бути въ Коломыи заснована руска ґімназія а перша кляса тои ґімназіѣ має бути ще сего року вôдкрыта. И знову новый доказъ для тыхъ, що взялись були політики нетерпеливости. Показуєсь теперь наглядно, якъ велику рацію мавъ Є. Ексцеленція п. Намѣстникъ, коли — якъ „Дѣло“ каже — сказавъ рускôй депутаціи, що була минувшои суботы у него, що нарѣкане Русинôвъ есть неоправдане.

Два сѝ факты доказують наглядно, якъ хибна и нерозважна була бы політика нетерпеливости. Годѣ прецѣ, щобы все и вôдъ разу такъ стало ся, якъ бы того хтось хотѣвъ. Все мусить ити своимъ ходомъ, бо годѣ прецѣ щось перевести, доки оно ажь не перейде своєѣ природнои дороги. На доказъ того наведемо зъ помѣжь иншихъ фактôвъ, на котрѝ жалувала ся руска депутація передъ Є. Ексц. п. Намѣстникомъ, хочь бы той, чому ц. к. Староства въ Пôдгайцяхъ, Сокали и Городку не повывѣшували ще цѣсарскихъ орлôвъ зъ рускими написами. На се, маючи информацію зъ якъ найдостовѣрнѣйшого жерела, можемо сказати, що и то не могло стати ся просто лишь длятого, що дотычнѝ орлы ще не выготовленѝ. Годѣ отже чогось жадати, що зъ зовсѣмъ природныхъ причинъ есть неможливе. Терпеливости, бôльше розваги и такту політичного — а тымъ скорше щось осягне ся и не пошкодить ся розпочатому дѣлу.

Переглядъ політичный.

Міністерство справъ внутрѣшныхъ выдало розпорядженє до шефôвъ краєвъ коронныхъ, щобы всѣ урядники політичнѝ, перебуваючѝ на урльопѣ, вертали сейчасъ до своєѣ службы зô взгляду на велику небезпечнôсть холеры; лишь тѝ, що взяли урльопъ зъ причины недуги, можуть довше позôстати на урльопѣ.

До Pol. Corr. доносять зъ Петербурга, що залишено вже проєктъ вôддѣлити вôдъ міністерства фінансôвъ деякѝ департаменты, позаякъ показали ся въ тôмъ великѝ трудности. Наслѣдкомъ того стало ся, що міністеръ фінансôвъ Вышнеґрадскій, котрый черезъ ту орґанізацію мавъ позôстати и дальше міністромъ, буде мусѣвъ рѣшучо уступити зô своєѣ посады, а наслѣдникомъ его буде міністеръ комунікаціи Вітте. Именоване Віттого має наступити дня 11 грудня въ день имянинъ царя.

До тои самои ґазеты доносять такожь, що царска родина має выѣхати сими днями въ Петергофу до Спалы въ Царствѣ польскôмъ, де думає перебути часть осени.

Новинки.

Львôвъ дня 6 вересня.

— **Правительственными комісарями санітарными именованѝ:** въ Ярославѣ концепістъ Намѣстництва

5

ВОРОЖБА.

Оповѣданє Маврикія Йокая.

(Конець).

Дорія казавъ сейчасъ сѣдлати и не попращавъ ся навѣть зъ поручникомъ, що принѣсъ такѝ сумнѝ вѣсти. Товаришамъ своимъ казавъ вôнъ якъ найбôльше спѣшити ся; и хочь бы прийшлось цѣлу нôчь ѣхати, хочь бы всѣ конѣ мали погинути — то таки до рана вôнъ мусить бути въ мѣстѣ.

И они ѣхали цѣлу нôчь, конѣ трохи зъ нôгъ не падали, такъ утомились, — але за те, якъ зазорѣло, побачили въ далечинѣ дахъ будимского замку.

Задля нôчнои дороги Валтазаръ доставъ наново пропасницю, а зворушенє душевне ще збôльшило его недугу. Вôдъ внутрѣшного пересердя, вôдъ горячои жажды пôмсты розгорячила ся его кровь; цѣлу нôчь думавъ и мрѣвъ лише о борбѣ зъ клеветникомъ его дорогои жѣнки. Єму привиджували ся тяжкѝ удары мечемъ, вôдъ котрыхъ розсыпувало ся все въ порохъ, а коли наставъ ранокъ, то вôнъ чувъ ся такимъ втомленымъ, що ледви мôгъ пôднести голову.

Все одно! Вôнъ таки поставить ще нинѣ мужа замѣсть себе.

По сѣй сторонѣ господы Чінколя стрѣтивъ вôнъ кôльканайцять ѣздцѣвъ зъ сусѣдныхъ сѣлъ. Имъ здавало ся, що се якусь нѣжну двôрску даму несуть въ закрытыхъ ношахъ и они возвали товаришѣвъ Валтазара, щобы за ними ѣхали, коли хотять бачити поединокъ на поли Ракошь. Тамъ вже були уставленѝ наметы для короля и двора, а шнурами були вôдмеженѝ мѣсця для народа.

Ѣздцѣ минали оденъ за другимъ ношѣ, котрѝ прибули на поле борбы ажь тогды, якъ окличникъ трубою давъ уже третій знакъ до поєдинку.

Все те здавало ся Валтазарови лише продовженемъ его мрѣй въ горячцѣ. Площа до борбы, добре знана єму ще зъ давнѣйшихъ игоръ лицарскихъ, була огорожена; на нѣй бачивъ вôнъ богато знакомыхъ, котрѝ — здавало ся — не бачили и не пôзнавали его; видѣвъ поважного короля и королеву пôдъ бальдахиномъ своєѣ трибуны; прибраныхъ гербами окличникôвъ и обохъ борцѣвъ въ панцирахъ, котрѝ саме теперь ишли проти себе...

Оденъ борець — то бувъ Енріко. Се знати було не лише по гербѣ на его щитѣ, але и по ходѣ и по тôмъ, якъ вôнъ голову державъ, хочь она вже була закрыта шеломомъ.

Але що се за другій лицарь, що выступивъ на мѣсце борбы, коли окличникъ крикнувъ: „Валтазаръ Дорія яви ся!“

Вôдъ головы до нôгъ бувъ вôнъ убраный въ панциръ, шеломъ закрывавъ и лице, лише довге, ясне волосє выставало зъ пôдъ него.

Довго думавъ Валтазаръ Дорія о тôмъ, котрый знакомый его має таке гарне, довге, ясне волосє, якъ вôнъ самъ мавъ, закимъ ще лѣкарь обтявъ єму его зъ тяжко зраненои головы. И вôнъ не мôгъ собѣ нѣкого пригадати, хто бы мавъ таке волосє.

А вжежь мусить то бути якійсь добрый приятель, або знакомый его, що за недужого лицаря въ его збруѣ выступить до бою. То якійсь дуже добрый приятель его, що въ оборонѣ лицарскои чести не боить ся и смерти пожити.

На лѣвôмъ рамени має той незнаный лицарь лише маленькій, круглый щитъ, якѝ выставляють хиба де на показъ, а не беруть до поєдинку: але въ правици его бачить Валтазаръ оденъ зъ мечѣвъ, одержаныхъ нимъ у спадщинѣ, на вôстрю котрого золотыми буквами написано: Nos ambo (мы оба); — довгій то и простый мечь, котрымъ годѣ орудувати од-

п. Пшибильскій а въ Коломыи инжинеръ повѣтовый п. Наварскій, позаякъ маґістраты въ тыхъ мѣстахъ заводили дуже поволи порядки санітарнѝ.

— **Загальнѝ зборы тернопôльскои філіѣ „Просвѣты“** вôдбудуть ся дня 17 вересня с. р. о годинѣ 2-ôй по полудни въ комнатахъ Рускои Бесѣды въ Тернополи зъ слѣдуючимъ порядкомъ дневнымъ: 1. Вôдкрытє збору. 2. Справозданє зъ дѣяльности выдѣлу. 3. Справозданє касове. 4. Выбôръ нового выдѣлу. 5. Внесеня членôвъ. 6. Вôдчитъ „о садôвництвѣ“. — Упрашає ся членôвъ о якъ найчисленнѣйшу участь. — Выдѣлъ філіѣ „Просвѣты“. — Дръ Иванъ Лошнѣвъ, голова; Юрій Гецѣвъ, секретарь.

На поболшенє фонду на памятникъ Шевченка обѣцяли дальше прислати свои роботы: Люцина, Марія и Олександра Чемериньскѝ зъ Будзанова; Іосифа Воляньска зъ Дзвиняча; Марія Пелюхъ, донька дяка зъ Будзанова; Софія Попович зô Стрыя; Оля Бачиньска зô Стрыя. — Заходомъ п-ѣ Теодоры Анастазієвскои надôслали вже свои працѣ а то вышивки и ґерданы, слѣдуючѝ дѣвчата селяньскѝ зъ Иванкова: Мелянія Гайдамаха донька бувшого посла, Анна Процкôвъ донька стельмаха, Софія Пакулякъ служниця, Анна Пакулякъ служниця, Каролина Мілєръ сирота по дяку, Анастазія Деревенко окôнчена учениця, Анна Беньковска донька господаря, Катерина Солтисъ донька господаря. — Пôдносячи сей патріотичный проявъ нашихъ подругъ сѣльскихъ зъ Иванкова, не менче и заходы п-ѣ Анастазієвскои, вôдзываюсь до всѣхъ иншихъ патріотокъ, щобы ишли за симъ гôднымъ наслѣдованя примѣромъ. — Ирина Герасимовичѣвна.

— **Огнѣ.** Въ Оглядовѣ повѣта каменецкого выбухъ дня 4 вересня с. р. въ полудне огонь и знищивъ сѣмь домôвъ и зъ 20 господарскихъ будынкôвъ зô всѣмъ збôжемъ. Се вже третій огонь въ Олядовѣ въ протягу двохъ тыжнѣвъ. За каждымъ разомъ хтось его пôдложивъ, але виновника ще не зловлено. На щастє всѣ господарѣ були асекурованѝ. Сторожа огнева зъ Радехова, и Полового помагала гасити огонь. — Въ Стрыю недалеко божницѣ єсть 7 домикôвъ жидôвскихъ, котрѝ тамошный маґістратъ казавъ уже давно розôбрати. Але властителѣ ихъ все отягали ся зъ дня на день, абы дальше, и домики все ще стояли та могли завалити ся каждои хвилѣ и довести до нещастя. Ажь ось вымимково пожаръ причинивъ ся до выконаня приказу маґістрату. Въ однôмъ зъ тыхъ домикôвъ выбухъ дня 3 с. м. огонь и спаливъ его зовсѣмъ. А маґістратъ стрыйскій рѣшивъ до тыжня розôбрати прочѝ небезпечнѝ домы, бо якось и не годить ся, щобы огонь мавъ сповняти его приказы. — Про великій огонь въ Калуши одержало „Дѣло“ вчера таку звѣстку: „Нинѣ 5 вересня о пôвъ до 3 год. по полудни горить передмѣстє калуске, зване „Баня.“ Зачалось вôдъ коваля Гельштайна зъ кузьнѣ. Погорѣли приватный инжініръ Квасневскій, урядникъ салінарный Віденуль, урядникъ староства Луцкій; — вôдтакъ огонь перекинувъ ся на новый Калушь и нищить все, що стоить ему въ дорозѣ. Дотеперь погорѣло бôльше якъ 30 будынкôвъ. Ратунокъ неможливый, бо при страшнôй спецѣ сильный вѣтеръ розкидає огнемъ на всѣ стороны. При тôмъ даєсь вôдчувати бракъ воды и лиха орґанізація сторожи огневои. Год. 4-та: Ще дальше горить. Краковске товариство асекураційне потерпить великѝ страты. До того пожару въ многôмъ причинила ся недбалôсть нашого уряду громадского; на що здадуть ся хочь бы найлѣпшѝ уставы, єсли ихъ не выконуєсь.“ Близшихъ вѣстей про той огонь ще нема.

— **Смерть вôдъ грому.** Въ околици Живця вôдбувають ся теперь войсковѝ маневры. Зôбраныхъ єсть тамъ кôльканацять тысячь воякôвъ. Дня 5 с. м. ударивъ грôмъ въ стодолу, де спали вояки зъ 56 полку, и убивъ вôсьмохъ зъ нихъ, а сѣмохъ зранивъ.

— **Що то може холера!** Що станіславôвскѝ жидки, голярь Ровенберґъ и кравець Айнеръ зъ сыномъ пересидѣли собѣ въ карантанѣ т. є. по просту въ станіславôвскôмъ шпитали пôдъ доглядомъ лѣкарѣвъ а ихъ рѣчи познакомились зъ десінфекційнымъ апаратомъ Рихновского, то не дивота; они приѣхали були зъ Гамбурґа, де теперь холера страшно лютить ся, то й рѣчь очевидна, що мусѣли въ мѣстѣ выкликати страшенный переполохъ. На щастє показало ся, що они не занесли ще холеры, а коли може спровадили зъ собою якѝ заграничнѝ звѣрятка, то апаратъ Рихновского певно зробивъ имъ конець. Але дивнѣйша трохи рѣчь, що й даньскій король Христіянъ, коли вернувъ зъ Австріѣ до своєѣ державы, мусѣвъ пересидѣти карантану на своимъ корабли, доки ажь не показало ся, що вôнъ не привѣзъ зъ собою холеры зъ заграницѣ. Холера видко сильнѣйша вôдъ коронованыхъ головъ. — Що холера може часомъ и довжникови стати въ пригодѣ доказує слѣдуючій случай, якій приключивъ ся въ Десавѣ. Філія гамбурского банку переслала була одному столяреви вексель до заплаты а столяръ користаючи зъ холеры вôдписавъ такій чемненькій листъ: „Прошу чемнопредложеный менѣ вчера вексель въ Гамбурґа вôдослати назадъ туды, бо пôдъ нѣякимъ условіємъ не выкуплю векселя, пôдозрѣного о холеру. Остаюсь зъ поважанємъ Н. П., столярь“. — И мавъ рацію; на що за свои грошѣ набавлятись холеры, коли ще й лучаєсь добра нагода не заплатити векслю. — Але то вже не жарты, що декотрѝ люде зô страху передъ холерою вôдбирають собѣ житє, а такихъ выпадкôвъ було вже кôлька въ Гамбурзѣ. Недавно тому достала була тамъ жѣнка якогось робôтника сильныхъ корчѣвъ жолудка а мѣркуючи, що то прийшла холера, попросила сусѣдку, щобы та завôзвала лѣкаря. Закимъ однакожь лѣкарь прийшовъ, жѣнка та вôдобрала собѣ житє черезъ повѣшенє Лишила картку на столѣ, въ котрôй пише, що вôдбираѣ собѣ житє зô страху передъ холерою. Секція выказала, що жѣнка та занедужала була дѣйстно на холеру. Въ тôмъ самôмъ мѣстѣ пустивъ ся бувъ зновъ якійсь хлопецъ човномъ до корабля и дôставъ на водѣ корчѣвъ. Зô страху, що то холера, хотѣвъ вôнъ утопити ся и кинувъ ся у воду. Єго вытягнули и показало ся, що вôнъ не мавъ холеры и бувъ зовсѣмъ здоровъ.

Зъ судовои салѣ.

Процесъ дра Медвея.

(Дальше).

Побувши у Львовѣ день, вôдпровадивъ Медвей п. Бродску до Коломыѣ, зъ вôдки — после умовы — мала она выѣхати до родичѣвъ до Выжницѣ. И справдѣ поѣхала. Але тамъ родичѣ мали зъ нею зле обходити ся, тому згодила ся про око лише зъ чоловѣкомъ своимъ и выѣхала зъ нимъ до Станиславова. Притôмъ сказала ему, що буде старати ся о розвôдъ, бо не може зъ нимъ жити, а Бродскій приставъ на се.

Дня 9 лютого Медвей и п. Бродска приѣхали до Львова. Она заѣхала до готелю Европейского, а вôнъ до центрального. Медвей вôдвидѣвъ еѣ въ мешканю и тамъ она сказала, що хоче выѣхати до Королества до своякôвъ мужа и тамъ бути такъ довго, поки не стане повнолѣтною, а тымъ самымъ и не такъ зависимою. Бродска зôстала вô Львовѣ, а Медвей выѣхавъ до Моршина. За два днѣ дôстаѣ листъ вôдъ п. Яніны, щобы приѣхавъ, бо хоче передъ выѣздомъ до Королества попращати ся зъ нимъ. Вôнъ приѣхавъ и перебувъ зъ нею въ анґлійскôмъ готели до 11 год. въ ночи. Вôдтакъ вернули обоє до своихъ мешкань. Але въ ночи дôставъ Медвей вѣстку вôдъ п. Бродскои, що мужь еѣ приѣхавъ, збивъ еѣ немилосерно — и она теперъ хиба собѣ смерть зробить. Тоижь ночи Бродскій пукавъ и до дверей Медвея, але той здогадавъ ся, хто се, змѣнивъ голосъ и удавъ, що ту хто иншій мешкаѣ.

Досвѣта тихцемъ выѣхали обоє до Угерска, а зъ вôдси до Моршина, скрываючись по дорозѣ то въ портієра, то въ будника, бо за ними слѣдивъ аґентъ, що мавъ фотоґрафію п. Яніны. Въ Моршинѣ перебула п. Бродска 12 днѣвъ, бо не мала за що выѣхати за границю. Ажь потôмъ выѣхала до Будапешту — такъ якъ то описано въ актѣ обжалованя. Въ Будапештѣ укладали они собѣ всѣлякѝ пляны. Бродска хотѣла, щобы обоє перейшли на иншу вѣру и побрали ся. А Медвей знавъ, що то неможливе, бо у него своя жѣнка и дѣти — то розводу не дôстане тай годѣ лишити ихъ на леду. Тогды Бродска сказала, що якъ лишь стане повнолѣтною и дôстане маєтокъ, то частину вôдступить его жѣнцѣ и дѣтямъ, абы лишь могли обоє повѣнчати ся. Медвей потакувавъ ѣй, бо лякавъ ся, щобы собѣ смерти не заподѣяла. Она мала и револьверъ при собѣ и хвалила ся, що й отрую маѣ.

ною рукою, лише двома. Зле, що такій мечь выбравъ собѣ лицарь; а хто саме выбравъ его, по збруѣ годѣ було пôзнати.

Валтазаръ мавъ лише хвильку часу, щобы у своѣй горячцѣ все те замѣтити. Бо за хвильку окличникъ крикнувъ:

— Валтазаръ Дорія, вôдповѣджь менѣ въ имя Бога: чи ты, кохаючи щиро жѣнку, хочешь бити ся за честь еѣ въ поєдинку?

Дрожачою рукою трутивъ Валтазаръ дверѣ своихъ ношей и выйшовъ, щобы вôдповѣсти: — Я тутъ! Се мене вы пытаєте ся. Се я Валтазаръ Дорія! — Але вôнъ не мôгъ прийти до слова, бо цѣлый нарôдъ звернувъ увагу на мѣсце бою и густою товпою замкнувъ ему дорогу.

— Отже бий ся въ имя Тройцѣ святои!

Лицарь, що заступавъ Дорію, вôдкинувъ при тыхъ словахъ щитъ, немовь и не бажавъ боронити ся, лише нападати; обома руками взявъ мечь „Nos ambo“, прискочивъ и зô страшенною лютостію ударивъ нимъ свого противника.

Ой! мужчина не рубаѣ въ такій спосôбъ; такъ умѣє бити лише жѣнка, котра бере мечь свого мужа въ оборонѣ своєѣ чести и въ однôмъ однѣсенькôмъ ударѣ збере всю силу тѣла и душѣ.

Енріко бачивъ, якъ лицарь пôднявъ мечь; здержавъ его своимъ щитомъ, але за слабо; вправдѣ мечь зôсунувъ ся по щитѣ, але кôнцемъ глубоко зарубавъ его въ бедро, якъ разъ тамъ, де панциръ сходить ся зъ ременемъ. Ударъ той поваливъ Енріка на землю, а кровь его зачервонѣла на земли.

Вôнъ хотѣвъ ще разъ пôднятися, але противникъ станувъ ему желѣзомъ вкрытого ногою на шеломѣ, а конець меча поставивъ ему на сѣтцѣ передъ лицемъ.

Коли королѣвскій окличникъ побачивъ упадокъ вызваного, выступивъ напередъ и крикнувъ проймаючимъ голосомъ:

— Лицарю Енріко Чефрані, въ имя Тройцѣ святои взываємо тебе, скажи правду!

Чефрані пôднявъ праву руку и выпустивъ зъ неи мечь на землю. Се значило, що просить о помилуванє.

Лицарь-переможець знявъ ногу зъ шелома противника, а той пôднявъ сѣтку зъ лиця. На виду бувъ вôнъ безкровный, лише зъ рота текла ему кровава пѣна.

— Признаєшь ся, що ты жѣнку Валтазара Доріѣ невинно оклеветавъ? — спытавъ окличникъ.

— Признаю ся — застогнавъ побѣдженый въ смертельныхъ судорогахъ.

При тыхъ словахъ звернувъ ся побѣдитель до королѣвскои трибуны, немовь здавало ся ему, що его сіяюче вôдъ радости лице бачать всѣ, хочь оно закрыте шеломомъ. Вôнъ пôднѣсъ высоко мечь и звернувъ конець его до королевы, такъ якъ бы конець меча мавъ вôдповѣсти на се, що сказавъ остроконечастый лзыкъ сеи змѣѣ.

И въ тôй хвили, якъ вôнъ пôднявъ мечь, переможеный лицарь зôбравъ всѣ свои остатнѝ силы, зôрвавъ ся зъ дикимъ гнѣвомъ на ноги, вытягнувъ зъ за пояса штилєть и ажь по ручку запхавъ его въ бôкъ противника, саме тамъ, де пôдъ раменемъ було видко легку одежу.

Проймаючій зойкъ розлягъ ся довкола, але се не бувъ зойкъ зъ мужескихъ грудей... Лицарь зъ гербомъ Доріѣ поваливъ ся на землю а шеломъ его злетѣвъ зъ головы. На се цѣла товпа загомонѣла стогономъ великимъ. Убитий лицарь — се була жѣнка, Олена Баротыѣвна, молода подруга Валтазара.

Проклятый скрытоубійникъ побачивъ ще повный вôдразы поглядъ убитого ангела и забравъ ся до пекла.

Въ нестямѣ горячою головою пробивъ собѣ Валтазаръ Дорія дорогу середъ товпы до своєѣ жѣнки, котру занесено до намету королевы.

Олена усмѣхнулась, побачивши передъ собою чоловѣка. — Се не болить дуже — звинила ся она передъ нимъ.

Але мужь кинувъ ся ѣй до нôгъ и ставъ цѣлувати се нѣжне тѣло, що взяло ся до такои нерôвнои борбы: жѣнка зъ чортомъ! Чому она брала ся за мечь, она, що вчила ся хиба цвѣтки зрывати?

„Коли ты забудешь про мене, перестанешь любити мене — казала она до Медвея — то я вôдберу собѣ жите“. И вôнъ зъ обавы, щобы справдѣ до того не дôйшло, годивъ ся на все.

Выѣхавши до Моршина дôстае вôнъ наразъ вѣстку вôдъ свого стрыя въ Будапештѣ, що Бродска утекла десь. Въ листѣ до стрыя написала, що вôдобрала собѣ жите. Медвей зачавъ еѣ шукати и вывѣдавъ ся, що она поѣхала зъ Кисельницкимъ до Ґрану. Приѣхавъ вôнъ тамъ и дôзнавъ ся вôдъ Бродскои, що она вже хоче зôрвати зъ нимъ вôдносины и вступити до монастиря, щобы люде про все не дôзнали ся. Кисельницкѝ казали ѣй присягнути, що зôрве зъ Медвеемъ. Отже она звернула кошты Медвееви, якѝ вôнъ черезъ ню мавъ, а вôнъ радъ-нерадъ принявъ. И розъѣхали ся, Медвей до Моршина, а Бродска зъ Кисельницкими до Кракова.

Зъ дальшихъ вôдповѣдей Медвея показуе ся, що прихильнôсть свою до п. Бродскои уважавъ вôнъ за переминаючу; чи она любила его, не хоче сказати. Вôнъ ѣй не протививъ ся, бо лякавъ ся еѣ самоубійства. А таки писавъ вôнъ до неи 8 лютого такъ (листъ той переловлено):

„Janeczko, duszo moja ukochana! List Twój jak piorun uderzył we mnie. Widzę, że nasz raj przyszły i szczęście zależy od Ciebie. Błagam Cię, bądź spokojną. Na mnie i na moje serce buduj jak na skale. Musimy rok ten przecierpieć w rozłączeniu. Moje szczęście — moje serce nie mniej cierpi jak Twoje. Gdybym miał fundusze, porwałbym Ciebie. Nie mam odwagi skazać Cię na biedę. Gdybym dobrobytu nie dał mojej Janinie, serce by mi pękło. Janino, moja śliczna, szanuj zdrowie, kochaj, bądź cierpliwą, nie trać otuchy. Przyszlij mi plany domu Twoich rodziców, ja przybędę choćby w nocy, nie widziany przez nikogo, by Cię tylko uścisnąć. Może Ci się uda na czas jakiś do Skarbków pojechać, albo znaglisz rodziców, aby do Morszyna pojechali z Tobą. Męczarnie znoszę dla Ciebie. Tyś moim światem, mojem wszystkiem. Cierpieć musimy. O paszport postaram się. Piszę na prędce! Życie moje, kocham Cię bez granic — cierpię strasznie w oddaleniu — w trwodze o Ciebie. Czy listy bezpieczne? Jutro znów napiszę ztąd. Składam 10.000 buziaków. Twój na zawsze“.

Медвей каже, що уважавъ своимъ обовязкомъ боронити Бродску передъ напастнымъ мужемъ еѣ, котрый навѣть до неи стрѣлявъ.

Отожь розôйшли ся въ мартѣ, а дня 4 цвѣтня на пôдставѣ рѣшеня гонорового суду, мимо того, що Бродскій выступивъ на дорогу судову противъ Медвея, вôдбувъ ся поединокъ при свѣдкахъ, мѣжь котрыми бувъ и Вікторъ Кисельницкій, природный братъ Бродского. Условя були такѝ, що въ Румуніи мали стрѣляти до себе турецкими старыми пістолетами на 15 крокôвъ оденъ вôдъ другого, по три разы кождый. Коли бы притôмъ жадному нѣчо не сталось, то мали бити ся на шаблѣ, причôмъ могли себе и проколоти. Медвей каже, що вôнъ стрѣляти не вчивъ ся. Выстрѣливъ разъ на ослѣпъ и хибивъ. По нѣмъ стрѣливъ два разы Бродзкій, але лише капзлю спаливъ. Набили на ново пістолеты. Бродзкій стрѣливъ и хибивъ. Медвей стрѣливъ, а куля его вôдбила ся о пуляресъ Бродского. Вôдтакъ знову Бродскій хибивъ, а Медвей мѣривъ 5 секундъ, выцѣливъ въ ноги Бродского, котрый заложивъ руки на груди, стрѣливъ, а куля ударила Бродского въ паху и хочь его сейчасъ ратували, вôнъ небавомъ померъ. Трупа оставлено на мѣсци, и всѣ розъѣхали ся. Чи не бувъ Бродскій при поединку пьяным? — пытавъ ся прокураторъ. На думку Медвея, Бродскій не бувъ пьянымъ, бо робивъ деякѝ дуже тверезѝ уваги що до поединку.

Свѣдокъ поединку Вікторъ Кисельницкій денунціовавъ вôдтакъ Медвея до прокураторіѣ и вôнъ то передавъ Медвееви 200 зр. вôдъ Бродскои. Притôмъ и она просила его такъ довго, поки не принявъ. Кисельницкій помагавъ свому природному братови збирати доказы, що Медвей звѣвъ п. Яніну. Жѣнка Кисельницкого оповѣдае, що п. Яніна выдалась ѣй холодною кокеткою, она не любила анѣ мужа, анѣ Медвеемъ не була дуже занята. Притôмъ читала дуже поганѝ повѣсти французскѝ. Медвей каже, що сѝ слова въ бôльшôй части неправдивѝ.

На тôмъ перервано розправу въ понедѣлокъ вечеромъ. Въ сали було повно цѣкавыхъ пань и панôвъ и велика задуха. Вчера переслухувано о. каноніка Клима Енцікґера зъ Выжницѣ. Вôнъ розповѣдае о незгодѣ того подружа, о ихъ перепросинахъ, якъ вôнъ старавъ ся ихъ погодити и т. п. Вернувши зъ Кракова до Выжницѣ, Бродска дуже покутовала, молила ся, сповѣдала ся и обѣцяла вступити до монастиря. Єѣ давнѣйше выховане домашне було безвѣроисповѣдне.

Вôдтакъ сконстатовано, що Медвей признавъ ся лишь до плятонічныхъ вôдносинъ зъ Бродскою, а о год. 10 вôйшла сама она, п. Яніна Бродска.

(Дальше буде).

Жѣнка сказала: „Се не болить дуже“ а лѣкарь оглянувши рану, сказавъ: Се не буде болѣти довго.

Олена мала жити ще лишь кôлька годинъ.

Довѣдавшись о тôмъ, Валтазаръ хотѣвъ зôрвати перевязки зъ власныхъ ранъ, щобы разомъ зъ нею померти.

Але Олена обняла его и шепнула ему до уха:

— Чи наша дитина мае зовсѣмъ остати сиротою? Чи она мае втратити вôдъ разу и батька и матѣрь? Лиши ся при нѣй и люби еѣ и за мене.

Она ще передъ борбою казала собѣ принести дитину, щобы поцѣлувати еѣ въ послѣдне, колибъ мала згинути. Отожь теперь принесено дитину до еѣ намету. Олена взяла еѣ на руки, поцѣлувала и вôддала въ руки мужеви. Притôмъ сказала тихо:

— На спасене душѣ твоеѣ вмираючои жѣнки присягни менѣ, що будешь жити для дитины?

Валтазаръ упавъ на колѣна, притиснувъ дитину до себе и ледви застогнавъ:

— Кленусь тобѣ спасенемъ душѣ твоеѣ.

Усмѣхаючись, глянула Олена на нихъ: на дитину, котра смѣяла ся, и на мужа, котрый хлыпавъ.

И коли вже очи замкнула, то все ще усмѣхала ся.

Се не болѣло дуже, се не болѣло довго.

Оба батьки станули у головы постелѣ, взяли ся за руки и шепнули оденъ другому:

— Твоя дитина померла, якъ мужчина.

— А твоя буде жити и няньчити твого внука.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Литомерицѣ 7 вересня. Є. Вел. Цѣсарь въ супроводѣ Є. Выс. Архікн. Райнера и Намѣстника вернувъ зъ поля маневрôвъ, витаный на улицяхъ грôмкими окликами дуже численно зôбраныхъ людей. На двôрци ставили ся духовеньство и всѣ власти. Є. Вел. Монархъ подякувавъ бурмістрови за сердечне приняте и середъ грôмкихъ окликôвъ и звукôвъ музики поѣхавъ до Смирицы.

Берлинъ 7 вересня. Пôсля урядового справозданя занедужало вчера въ Гамбурзѣ 674 людей, а померло 264. Въ лінебурґскôмъ окрузѣ було 10 и 3 выпадкôвъ, въ Маґдебурзѣ и 2, и въ Кобленціи 2 выпадки занедужаня.

Гавръ 7 вересня. Вчера було тутъ 41 выпадкôвъ занедужаня на холеру а 9 выпадкôвъ смерти.

Парижь 7 вересня. Адміралъ Рейніе, що вôдплывъ вчера зъ французскою ескадрою до Ґеновы на торжество Колюмба, повѣзъ италіяньскому королеви письмо президента Карнота контрасиґноване міністромъ Рібот омъ. — Вчера було тутъ 31 выпадкôвъ смерти на холеру.

Лондонъ 7 вересня. Супротивъ вѣстей розпущеныхъ часописями доносить Бюро Райтера, що правительство анґлійске не казало полкови пѣхоты, стоячому залогою въ Каірѣ опустити се мѣсто. Такъ само безосновною есть вѣсть, будьто бы анґлійске правительство змѣнило свою політику въ Єгиптѣ.

Букарештъ 7 вересня. Всѣ стаціи входовѝ вôдъ стороны Буковины замкнено для перевозу осôбъ и товарôвъ, вынявши Бурдуені, де подорожнѝ мусять пôддати ся оглядинамъ лѣкарскимъ и де ихъ рѣчи десинфекціонують. Урядово сконстатовано, що станъ здоровля въ цѣлôмъ краю есть знаменитый.

Курсъ львôвскій

зъ дня 5 вересня 1892.

	платять вр.	платять кр.	жадають вр.	жадають кр.
1. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	328	—	334	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	212	—
2. Листы заставнѝ за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт.	100	90	101	60
„ „ 5% вылъос. въ 10% прем.	107	60	108	20
„ „ 4½% льос. въ 50 лѣт.	98	25	98	95
Банку краев. 4½% льос. въ 51 лѣт.	98	50	99	20
Тов. кред. 4% I еміс.	96	50	97	20
„ „ 4% льос. въ 41½ лѣт.	95	10	95	80
„ „ 4½% льос. въ 52 лѣт.	99	40	100	10
„ „ земск. 4% льос. въ 56 лѣт.	94	70	95	40
3. Листы довжнѝ за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ ліквид. (6%) 3%	—	—	—	—
„ „ „ „ „ „ (5%) 2½%	52	—	55	—
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ ліквид.	50	—	—	—
4. Облиґі за 100 зр.				
Индемніз. гал. 5%	104	60	105	20
Гал. фонд. проп. 4%	94	20	94	90
Облігі комун. Банку кр. 5% I еміс.	—	—	—	—
„ „ „ „ 5% II „	101	—	101	70
Позич. кр. въ р. 1873 по 6%	103	50	—	—
„ „ „ „ 1883 по 4½%	97	60	98	30
„ „ „ „ 1891 по 4%	91	40	92	10
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	22	75	24	75
„ Станіслaвова	29	50	32	50
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	17	70	18	—
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	11	60	12	—
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	64	5	73
Рубель паперовый	1	20	1	22
100 марокъ нѣмецкихъ	58	35	58	95

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ въ Пôдв.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(въ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновецъ	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

Часъ львôвскій; рôзниця вôдъ середно-европейского (зелѣзничого) о 35 мінутъ: на зелѣзницяхъ 12 год., у Львовѣ 12 и 35 мін. Цифры товстѝ и пôдчеркненѝ мінуты означають часъ нôчный вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Инсераты („оповѣщеня приватнî") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" принимае лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнî") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера